

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 26.9.2012
COM(2012) 550 final

2012/0262 (NLE)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

**om bemyndigelse af de medlemsstater, som er kontraherende parter i
Wienkonventionen af 21. maj 1963 om civilretligt ansvar for nuklear skade
("Wienkonventionen"), til i Den Europæiske Unions interesse at ratificere eller tiltræde
protokollen om ændring af denne konvention**

DA

DA

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

1.1. Formålet med forslaget

Den internationale ordning vedrørende ansvar for nuklear skade er i dag primært reguleret af to instrumenter, nemlig "Wienkonventionen" som ændret ved protokollen af 1997 og "Pariskonventionen" af 1960 om ansvar over for tredjemand på den nukleare energis område som ændret ved flere protokoller og suppleret ved Bruxelleskonventionen af 31. januar 1963 (herefter benævnt "Bruxelleskonventionen"). De to konventioner følger indholdsmæssigt de samme hovedprincipper. Nogle EU-medlemsstater er imidlertid kontraherende parter i Pariskonventionen, mens andre er kontraherende parter i Wienkonventionen.

Artikel 12-14 i protokollen af 1997 indeholder bestemmelser om domstolenes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme med relation til anvendelsen af Wienkonventionen. Disse bestemmelser berører bestemmelserne i EU-retten, navnlig Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Unionen har derfor enekompetence med hensyn til de bestemmelser, som blev indført ved protokollen af 1997, hvilket betyder, at medlemsstaterne ikke kan blive kontraherende parter i protokollen af 1997 for så vidt angår disse bestemmelser. I en lignende situation vedrørende protokollen af 12. februar 2004 om ændring af Pariskonventionen traf Rådet flere afgørelser for at bemyndige de berørte medlemsstater til i Unionens interesse at undertegne, ratificere eller tiltræde protokollen. Der foreslås en tilsvarende løsning i dette tilfælde.

Kommissionen foreslår, at Rådet bemyndiger de medlemsstater, der er kontraherende parter i konventionen af 21. maj 1963 om civilretligt ansvar for nuklear skade ("Wienkonventionen") – dvs. Bulgarien, Estland, Litauen, Polen (ex post), Slovakiet, Tjekkiet og Ungarn – til i Den Europæiske Unions interesse at ratificere eller tiltræde den protokol¹ om ændring af konventionen, som blev vedtaget den 12. september 1997 i regi af Den Internationale Atomenergiorganisation.

Det mest hensigtsmæssige ville være at anvende en enkelt ordning til regulering af ansvaret for nuklear skade i Den Europæiske Union, men denne løsning er også brugbar, eftersom ordningerne i Wienkonventionen og i Pariskonventionen er indbyrdes forenelige.

1.2. Protokol om ændring af Wienkonventionen af 1963 om civilretligt ansvar for nuklear skade

Wienkonventionen blev vedtaget med det formål at sikre personer, der lider skade ved nukleare ulykker, en fyldestgørende og retfærdig erstatning. Ved konventionen indføres en særlig ordning for civilretligt ansvar på den nukleare energis område på grundlag af følgende hovedprincipper: a) "absolut" ansvar, dvs. objektivt ansvar, b) anlægsindehaverens eneansvar, c) loft for økonomisk ansvar og/eller loft for dækning gennem forsikring eller anden økonomisk sikkerhed og d) begrænset tidsmæssigt ansvar.

¹ EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.

Protokollen af 1997

Wienkonventionen blev ændret ved protokollen af 1997 (som trådte i kraft den 4. oktober 2003) for at forbedre ordningen for erstatning i forbindelse med nuklear skade.

Protokollen af 1997 indeholder bl.a. en ny definition af nuklear skade (som nu omfatter skade på miljøet og forebyggende foranstaltninger), en udvidelse af Wienkonventionens geografiske anvendelsesområde, en forlængelse af fristen for fremsættelse af erstatningskrav ved tab af menneskeliv og personskade og en markant forhøjelse af erstatningsgrænserne. Den indeholder også nye bestemmelser om domstolenes kompetence, som har betydning i sager, hvor den nukleare ulykke sker under transport af nukleart materiale til eller fra et anlæg, der er beliggende på et territorium tilhørende en stat, som er part i Wienkonventionen.

I henhold til artikel 19, stk. 1, i protokollen af 1997 er en stat, som er part i protokollen, men ikke i Wienkonventionen af 1963, bundet af bestemmelserne i denne konvention som ændret ved protokollen i forholdet til andre stater, som er parter i protokollen, og såfremt staten ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ikke har givet udtryk for andet, er den bundet af Wienkonventionen af 1963 i forholdet til stater, som kun er parter i denne konvention.

Fællesprotokollen af 1988

Den 21. september 1988 vedtog konferencen om forholdet mellem Pariskonventionen og Wienkonventionen fællesprotokollen vedrørende anvendelsen af Wienkonventionen og Pariskonventionen (herefter benævnt "fællesprotokollen af 1988"), da Pariskonventionen, Bruxelleskonventionen og Wienkonventionen bygger på de samme principper. Det primære mål var at samordne konventionernes anvendelse.

Fællesprotokollen af 1988 knytter de to konventioner sammen på navnlig to måder.

For det første indeholder den en gensidig udvidelse af indehaverens ansvar i henhold til ordningerne under Pariskonventionen og Wienkonventionen (artikel II). Det betyder, at hvis der sker en nuklear ulykke, som indehaveren er ansvarlig for i henhold til både Wienkonventionen og fællesprotokollen, vil indehaveren være ansvarlig i overensstemmelse med Wienkonventionen og ikke kun for nuklear skade på et territorium tilhørende en stat, som er part i Wienkonventionen, men også for nuklear skade på et territorium tilhørende en stat, som er part i både Pariskonventionen og fællesprotokollen – og omvendt i tilfælde af en ulykke, som en indehaver er erstatningsansvarlig for i henhold til både Pariskonventionen og fællesprotokollen.

For det andet er formålet med fællesprotokollen af 1988 at forhindre lovkonflikter, som ellers kunne opstå, især i transportsager, på grund af de to konventioners samtidige anvendelse (artikel III).

Fællesprotokollen af 1988 blev undertegnet af fem medlemsstater og trådte i kraft i yderligere 17 stater efter ratifikation, tiltrædelse, godkendelse eller accept.

2. RESULTATER AF KONSEKVENSANALYSER OG HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER

Ændringerne af Wienkonventionen medfører fordele for de mulige ofre for en nuklear ulykke i form af en forhøjelse af erstatningsbeløbene og en bredere definition af nuklear skade. I tråd med konklusionerne i en undersøgelse offentliggjort i 2009 og en workshop om nukleart ansvar afholdt i juni 2010² anerkendes det efter samråd med de interesserede parter, at et givet initiativ vedrørende nukleart ansvar ikke må hindre en medlemsstat i at tiltræde enhver international konvention, der forbedrer situationen for mulige ofre i Den Europæiske Union. Tiltrædelse af protokollen af 1997 vil forbedre erstatningsforholdene for ofre i hele Den Europæiske Union.

3. FORSLAGETS RETLIGE ASPEKTER

3.1. De berørte medlemsstater

Følgende ni EU-medlemsstater har ratificeret eller tiltrådt Wienkonventionen: Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Polen, Rumænien, Slovakiet, Tjekkiet og Ungarn. Det Forenede Kongerige og Spanien har undertegnet, men ikke ratificeret konventionen (de to lande blev senere kontraherende parter i Pariskonventionen). Konventionen er ikke længere gældende for Slovenien.

Protokollen af 1997 blev undertegnet af Litauen, Tjekkiet, Ungarn og Italien (sidstnævnte er kontraherende part i Pariskonventionen). Protokollen blev ratificeret af Letland og Rumænien (før deres tiltrædelse af EU) og af Polen (efter EU-tiltrædelsen).

Rådets afgørelse skal derfor være rettet til de medlemsstater, som er kontraherende parter i Wienkonventionen, dvs. Bulgarien, Estland, Litauen, Polen (ex post), Slovakiet, Tjekkiet og Ungarn. Selv om Italien, Det Forenede Kongerige og Spanien har undertegnet Wienkonventionen, skal de ikke være omfattet af Rådets afgørelse, da de er kontraherende parter i Pariskonventionen, som indeholder en lignende ordning vedrørende ansvar for nuklear skade.

3.2. Rådets forordning (EF) nr. 44/2001

Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000³ fastsætter regler om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Forordningen er bindende for alle medlemsstater (Danmark er omfattet af en særordning).

Reglerne om retternes kompetence som fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 finder anvendelse, når sagsøgte har bopæl i en af de medlemsstater, som er bundet af forordningen. Hvis sagsøgte ikke har bopæl i en medlemsstat, kan vedkommende sagsøges ved retterne i enhver medlemsstat i overensstemmelse med den pågældende stats nationale regler om retternes kompetence, jf. dog artikel 22 (enekompetence) og artikel 23 (aftaler om værneting).

Retternes kompetence er først og fremmest baseret på sagsøgtes bopæl. I sager om erstatning uden for kontrakt kan en person med bopæl i en medlemsstat endvidere sagsøges i den

² http://ec.europa.eu/energy/nuclear/studies/nuclear_en.htm.

³ EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.

medlemsstat, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå. Ved det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået, forstås ifølge Domstolens retspraksis det sted, som skadens årsag kan henføres til, eller det sted, hvor skaden er tilføjet. I forsikringsager kan en forsikringsgiver, der har bopæl i en medlemsstat, sagsøges a) ved retterne i den medlemsstat, hvor han har bopæl, eller b) i den medlemsstat, hvor sagsøgeren har bopæl, i tilfælde hvor sagen anlægges af forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede, eller c) såfremt det drejer sig om en coassurandør, ved den ret i en medlemsstat, ved hvilken der er anlagt sag mod den ledende assurandør. I sager vedrørende ansvarsforsikring kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået, og også ved den ret, hvor skadelidte har anlagt sag mod den sikrede, såfremt lovgivningen i det land, hvor retten har sit sæde, indeholder hjemmel dertil.

Forordning (EF) nr. 44/2001 fastsætter, at en retsafgørelse, der er truffet i en given medlemsstat, skal anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure. Der anføres dog nogle få grunde til, at en retsafgørelse ikke skal anerkendes, nemlig uoverensstemmelse med grundlæggende retsprincipper, respekt for sagsøgtets ret til forsvar og forekomsten af uforenelige retsafgørelser.

3.3. Unionens kompetence med hensyn til protokollen af 1997

Der findes ingen EU-lovgivning om ansvar over for tredjemand ved nukleare ulykker. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) finder ikke anvendelse på ansvar for nuklear skade.

Protokollen af 1997 indeholder dog bestemmelser, der berører Rådets forordning (EF) nr. 44/2001. Til forskel fra forordningen, som indeholder flere forskellige kompetencekriterier, giver artikel XI i Wienkonventionen som ændret ved protokollen af 1997 generelt enekompetence til domstolene i den kontraherende stat, på hvis territorium den nukleare ulykke fandt sted.

Wienkonventionens artikel XI giver enekompetence til domstolene i den kontraherende stat, på hvis territorium en nuklear ulykke har fundet sted, i sager om erstatning for skader forårsaget af ulykken. Hvis ulykken fandt sted uden for de kontraherende staters territorium, eller hvis ulykkesstedet ikke kan fastslås med sikkerhed, er det domstolene i den ansvarlige indehavers anlægsstat, som har kompetence til at påkende sagen.

Protokollen af 1997 fastsætter også, at domstolene i kontraherende kyststater har enekompetence i sager om nukleare ulykker, der finder sted i disse staters eksklusive økonomiske zone (EEZ). Denne kompetence tildeles på betingelse af, at konventionens depositar har modtaget meddelelse om zonen etablering inden den nukleare ulykke.

Med hensyn til reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse fremgår det af artikel XII i Wienkonventionen som ændret ved protokollen af 1997, at enhver dom, der er afsagt af den kompetente domstol, og som ikke længere kan underkastes fornyet prøvelse, er omfattet af særlige bestemmelser vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af domme. Med visse undtagelser⁴ fastsætter artikel XII, at dommen skal anerkendes på alle de kontraherende

⁴ Anerkendelse kan kun nægtes: a) hvis dommen er opnået ved svig, b) hvis den part, som dommen gik imod, ikke har fået en fair lejlighed til at fremstille sin sag, eller c) hvis dommen er i strid med retsordenen ("ordre public") i den kontraherende stat, på hvis territorium anerkendelse søges, eller ikke er i overensstemmelse med grundlæggende retsprincipper.

parters territorium og skal kunne fyldbyrdes på lige fod med domme afsagt af en national domstol. Sagens omstændigheder kan aldrig underkastes fornyet prøvelse.

Den Europæiske Union har enekompetence med hensyn til de bestemmelser om domstolens kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme, der er fastsat i protokollen af 1997, da disse bestemmelser, jf. Domstolens retspraksis⁵, berører de tilsvarende regler i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001. Medlemsstaterne har derfor ikke længere ret til at fravige disse regler i deres indbyrdes forbindelser eller til at indgå forpligtelser med tredjelande, som berører disse regler.

3.4. Medlemsstaternes tilladelse

Wienkonventionen og protokollen af 1997 indeholder imidlertid ingen bestemmelse om regionale organisationer for økonomisk integration, der giver Den Europæiske Union mulighed for at blive kontraherende part i protokollen. Den Europæiske Union kan derfor ikke blive kontraherende part i protokollen af 1997.

Protokollen af 1997, som forbedrer beskyttelsen af ofre i tilfælde af nukleare ulykker, er særlig vigtig for Den Europæiske Union og dens medlemsstater. Det er derfor undtagelsesvist berettiget, at Unionen udøver sine beføjelser gennem de medlemsstater, som er parter i Wienkonventionen.

Ses der bort fra de medlemsstater, som allerede er kontraherende parter i den ændrede Pariskonvention, er fem EU-medlemsstater, nemlig Cypern, Irland, Luxembourg, Malta og Østrig, imidlertid hverken parter i den ændrede Pariskonvention eller i Wienkonventionen af 1963. Det betragtes derfor som objektivt berettiget, at disse fem medlemsstater undtagelsesvist skal kunne stå uden for protokollen af 1997 og således fortsat anvende reglerne i forordning (EF) nr. 44/2001 på det område, som er dækket af Wienkonventionen og af protokollen af 1997. Denne differentierede anvendelse af reglerne om retternes kompetence inden for Den Europæiske Union er berettiget, da:

- protokollen af 1997 ændrer en konvention, som disse fem medlemsstater ikke er kontraherende parter i, og
- Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 ikke berører de konventioner, som medlemsstaterne er parter i.

Det betyder, at kun de medlemsstater, som på nuværende tidspunkt er parter i Wienkonventionen, bør ratificere eller tiltræde protokollen af 1997 i Den Europæiske Unions interesse. Polen ratificerede protokollen af 1997 efter sin tiltrædelse af EU. Beslutningen bør derfor rettes til Polen ex post. Letland og Rumænien undertegnede og ratificerede protokollen af 1997 allerede inden deres tiltrædelse af Den Europæiske Union.

Kommissionen henstiller derfor til Europa-Parlamentet og Rådet at vedtage afgørelsen, der bemyndiger medlemsstater, som er parter i Wienkonventionen, til i Den Europæiske Unions interesse at ratificere eller tiltræde protokollen af 1997.

⁵ Domstolens dom i sag 22-70 ("AETR"), Saml. 1971, s. 263.

3.5. Forbehold vedrørende reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme

Med hensyn til de regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme, som er fastsat i artikel XII som ændret ved artikel 14 i protokollen af 1997, er det nødvendigt at sikre den fortsatte anvendelse af de relevante regler i forordning (EF) nr. 44/2001, som er udvidet til at omfatte Danmark ved aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁶, og i Luganokonvention af 30. oktober 2007 om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁷. Ved på den måde at begrænse anvendelsen af Wienkonventionens artikel XII sikres ensartethed på Unionens retlige område og fri bevægelighed for retsafgørelser i EU, uden at det berører den effektive gennemførelse af konventionen som ændret ved protokollen eller får afgørende betydning for ikke-EU-lande, der er parter i konventionen.

Protokollen af 1997 giver ikke mulighed for at fremsætte forbehold. I henhold til artikel 19 i Wienerkonvention af 1969 om traktatretten er det muligt at fremsætte et forbehold, hvis det er foreneligt med konventionens "hensigt og formål", hvilket er tilfældet her.

Det betyder, at medlemsstaterne ved tiltrædelse af protokollen af 1997 skal sikre anvendelsen af de relevante EU-regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet af en domstol i en anden medlemsstat (herunder i Danmark) eller i en ikke-EU-stat, der er bundet af Luganokonventionen.

⁶ EUT L 299 af 16.11.2005, s. 62.

⁷ EUT L 339 af 12.12.2007, s. 3.

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om bemyndigelse af de medlemsstater, som er kontraherende parter i Wienkonventionen af 21. maj 1963 om civilretligt ansvar for nuklear skade ("Wienkonventionen"), til i Den Europæiske Unions interesse at ratificere eller tiltræde protokollen om ændring af denne konvention

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 2, sammenholdt med artikel 218, stk. 6, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til Europa-Parlamentets godkendelse, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Protokollen af 12. september 1997 om ændring af Wienkonventionen af 21. maj 1963 om civilretligt ansvar for nuklear skade (herefter benævnt "Wienkonventionen") udsprang af et ønske om at forbedre erstatningen til ofre, der lider skade i forbindelse med nukleare ulykker.
- (2) Den Europæiske Union har enekompetence med hensyn til de konsoliderede artikler XI og XII i Wienkonventionen, når disse bestemmelser berører de regler, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁸. Medlemsstaterne bevarer deres kompetence på de områder, der er omfattet af protokollen af 1997, og som ikke berører EU-retten. I betragtning af indholdet i og formålet med protokollen af 1997 kan accept af de bestemmelser i protokollen, der henhører under Den Europæiske Unions kompetence, ikke holdes adskilt fra de bestemmelser, der henhører under medlemsstaternes kompetence.
- (3) Protokollen af 1997 er af særlig interesse for Den Europæiske Union og dens medlemsstater, fordi den forhøjer erstatningen for skader forårsaget af nukleare ulykker.
- (4) Wienkonventionen og den tilhørende protokol af 1997 er ikke åben for regionale organisationers tiltrædelse. Det betyder, at Den Europæiske Union ikke kan undertegne eller ratificere protokollen. På denne baggrund er det undtagelsesvist berettiget, at medlemsstaterne i Den Europæiske Unions interesse ratificerer eller tiltræder protokollen af 1997.

⁸ EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.

- (5) Fem EU-medlemsstater, nemlig Cypern, Irland, Luxembourg, Malta og Østrig, er dog ikke parter i Wienkonventionen. Eftersom protokollen af 1997 ændrer Wienkonventionen, og eftersom Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 bemyndiger de medlemsstater, som er bundet af denne konvention, til fortsat at anvende dens regler om domstolens kompetence, er det objektivt berettiget, at denne afgørelse kun rettes til de medlemsstater, som er kontraherende parter i Wienkonventionen, og undtagelsesvist at tillade, at disse fem medlemsstater kan stå uden for protokollen af 1997.
- (6) De medlemsstater, som er kontraherende parter i Wienkonventionen, bør derfor i Den Europæiske Unions interesse ratificere eller tiltræde protokollen af 1997, jf. dog betingelserne i denne afgørelse. Denne afgørelse er rettet til Polen ex post, eftersom Polen ratificerede protokollen i 2010.
- (7) Anvendelsen af bestemmelserne i protokollen af 1997 vil for Den Europæiske Unions vedkommende derfor være begrænset til de medlemsstater, som på nuværende tidspunkt er kontraherende parter i Wienkonventionen.
- (8) Medlemsstaterne bør inden for en rimelig frist afslutte deres procedurer med henblik på i Den Europæiske Unions interesse at ratificere eller tiltræde protokollen af 1997. Medlemsstaterne bør holde hinanden underrettet om, hvordan deres ratifikations- eller tiltrædelsesprocedurer forløber, for at forberede deponeringen af deres instrumenter til ratifikation eller tiltrædelse af protokollen af 1997.
- (9) De regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme, der er fastsat i Wienkonventionens artikel XII som ændret ved artikel 14 i protokollen af 1997, bør ikke have forrang for hverken de relevante regler i forordning (EF) nr. 44/2001, som er udvidet til at omfatte Danmark ved aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, eller i Luganokonvention af 30. oktober 2007 om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Ved ratifikation eller tiltrædelse af protokollen af 1997 skal medlemsstaterne derfor fremsætte en erklæring, der sikrer den fortsatte anvendelse af de relevante EU-regler.
- (10) I overensstemmelse med artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Med forbehold af Den Europæiske Unions beføjelser ratificerer eller tiltræder de medlemsstater, som på nuværende tidspunkt er parter i Wienkonventionen af 21. maj 1963 om civilretligt ansvar for nuklear skade, protokollen af 1997 i Den Europæiske Unions interesse.
2. Teksten til protokollen af 1997 er knyttet som bilag til denne afgørelse.
3. I denne afgørelse forstås ved "medlemsstat" enhver medlemsstat, som på nuværende tidspunkt er kontraherende part i Wienkonventionen.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til inden for en rimelig frist og samtidig at deponere deres instrumenter til ratifikation eller tiltrædelse af protokollen af 1997 hos generaldirektøren for Den Internationale Atomenergiorganisation, om muligt inden den 31. december 2014.
2. Medlemsstaterne underretter inden [...] Rådet og Kommissionen om, hvornår de forventer at have afsluttet deres ratifikations- eller tiltrædelsesprocedurer.
3. Medlemsstaterne tilstræber at holde hinanden underrettet om forløbet af deres ratifikationsprocedurer.

Artikel 3

Når medlemsstaterne ratificerer eller tiltræder protokollen af 1997 fremsætter de følgende erklæring:

"Domme vedrørende spørgsmål, der er omfattet af protokollen af 1997, og som afsiges af en domstol i en af Den Europæiske Unions medlemsstater, der er kontraherende parter i protokollen, vil blive anerkendt og fuldbyrdet i de øvrige EU-medlemsstater, som er kontraherende parter i protokollen, i overensstemmelse med Den Europæiske Unions relevante regler på området.

Domme vedrørende spørgsmål, der er omfattet af protokollen af 1997, og som afsiges af en domstol i Kongeriget Danmark, vil blive anerkendt og fuldbyrdet i Den Europæiske Unions øvrige medlemsstater, som er kontraherende parter i protokollen, i overensstemmelse med aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

Domme vedrørende spørgsmål, som er omfattet af Athenprotokollen, og som afsiges af en domstol i en stat, der ikke er medlem af Den Europæiske Union, men som er bundet af Luganokonventionen af 30. oktober 2007 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, vil blive anerkendt og fuldbyrdet i Den Europæiske Unions medlemsstater, som er kontraherende parter i protokollen, i overensstemmelse med denne konvention."

Artikel 4

Denne afgørelse træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Denne afgørelse er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

*På Rådets vegne
Formand*

BILAG

Protokol om ændring af Wienkonventionen af 1963 om civilretligt ansvar for nuklear skade
DE STATER, SOM ER KONTRAHERENDE PARTER I DENNE PROTOKOL,
OG SOM TAGER I BETRAGTNING, at det er ønskeligt at ændre Wienkonventionen af
21. maj 1963 om civilretligt ansvar for nuklear skade for at udvide dens anvendelsesområde,
øge anlægsindehaveres økonomiske erstatningsansvar og skabe bedre mulighed for at sikre
ofrene en fyldestgørende og rimelig erstatning,
ER BLEVET ENIGE om følgende:

Artikel 1

Den konvention, hvis bestemmelser ændres ved denne protokol, er Wienkonventionen af
21. maj 1963 om civilretligt ansvar for nuklear skade (herefter benævnt "Wienkonventionen
af 1963").

Artikel 2

I artikel I i Wienkonventionen af 1963 foretages følgende ændringer:

1. I stk. 1, litra j), foretages følgende ændringer:
 - a) ordet "og" i slutningen af punkt ii) slettes og indsættes i slutningen af punkt iii)
 - b) følgende nye punkt iv) indsættes:

iv) sådanne andre anlæg, hvori der findes nukleart brændsel eller radioaktive produkter eller radioaktivt affald, som Den Internationale Atomenergiorganisations styrelsesråd fra tid til anden bestemmer.
2. Stk. 1, litra k), affattes således:

k) "nuklear skade" betyder:

 - i) tab af menneskeliv eller personskade;
 - ii) tab af eller skade på ejendom.

Ved "nuklear skade" forstås endvidere, i det omfang det er fastlagt i lovgivningen i det land, hvor den kompetente domstol har sit sæde:

- iii) økonomisk tab, som skyldes tab eller skade som anført i punkt i) eller ii), men som ikke er omfattet disse punkter, hvis det rammer en person, der har ret til at fremsætte erstatningskrav for sådanne tab eller skader;
- iv) udgifter til foranstaltninger til genopretning efter miljøskader, medmindre skaderne er ubetydelige, hvis sådanne foranstaltninger faktisk er eller vil blive truffet, og i det omfang de ikke er omfattet af punkt ii);

v) indkomsttab, der kan henføres til en økonomisk interesse i anvendelse eller udnyttelse af det pågældende miljø, og som forårsages af en betydelig forringelse af det, i det omfang tabet ikke er omfattet af punkt ii);

vi) udgifter til forebyggende foranstaltninger og yderligere tab eller skade som følge af sådanne foranstaltninger;

vii) ethvert andet økonomisk tab, som ikke skyldes skaden på miljøet, i det omfang det er muligt i henhold til den generelle lov om civilretligt ansvar i det land, hvor den kompetente domstol har sit sæde.

For så vidt angår punkt i) til v) og vii) gælder definitionen i det omfang, at tabet eller skaden opstår af eller fremkommer ved ioniserende stråling, der udsendes fra en strålingskilde i et nukleart anlæg eller udsendes fra nukleart brændsel, nukleare produkter eller nukleart affald i – eller nukleart materiale, der kommer fra, har oprindelse i eller sendes til – et nukleart anlæg, uanset om dette er en følge af stoffets radioaktivitet eller af en kombination af radioaktivitet og giftighed, sprængfarlighed eller andre farlige egenskaber ved stoffet.

3. Stk. 1, litra l), affattes således:

l) "Nuklear ulykke" betyder enhver hændelse eller række af hændelser med samme oprindelse, som forvolder nuklear skade eller, men kun med hensyn til forebyggende foranstaltninger, skaber en alvorlig og overhængende fare for nuklear skade.

4. Efter stk. 1, litra l) indsættes følgende fire nye litraer, stk. 1, litra m), stk. 1, litra n), stk. 1, litra o) og stk. 1, litra p):

m) "Foranstaltninger til genopretning" betyder alle rimelige foranstaltninger, der er godkendt af de kompetente myndigheder i den stat, hvor foranstaltningerne træffes, og som sigter mod at genoprette eller tilbageføre beskadigede eller ødelagte dele af miljøet eller, i tilfælde hvor det er rimeligt, at tilføre miljøet modsvarigheden til disse dele. Lovgivningen i den stat, hvor skaden er sket, bestemmer, hvem der har ret til at træffe sådanne foranstaltninger.

n) "Forebyggende foranstaltninger" betyder alle rimelige foranstaltninger, der træffes af enhver person efter en nuklear ulykke med henblik på at forebygge eller minimere nuklear skade som anført i stk. k, punkt i) til v) eller vii), med forbehold af de kompetente myndigheders godkendelse, hvis lovgivningen i den stat, hvor foranstaltningerne er truffet, kræver det.

o) "Rimelige foranstaltninger" betyder foranstaltninger, som efter lovgivningen i det land, hvor den kompetente domstol har sit sæde, er passende og står i et rimeligt forhold til formålet under hensyntagen til alle omstændigheder, f.eks.:

i) arten og omfanget af skaden eller, såfremt der er tale om forebyggende foranstaltninger, arten og omfanget af risikoen for sådan skade;

ii) hvor effektive sådanne foranstaltninger på det tidspunkt, hvor de iværksættes, kan forventes at blive; og

iii) relevant teknisk og videnskabelig sagkundskab.

p) "Særlig trækingsrettighed" (herefter benævnt "SDR") betyder den regningsenhed, som Den Internationale Valutafond beregner og anvender i forbindelse med sine egne operationer og transaktioner.

5. Stk. 2 affattes således:

2. En anlægsstat kan i tilfælde, hvor det er forsvarligt på grund af farens ringe betydning, udelukke et nukleart anlæg eller ringe mængder af nukleart materiale fra konventionens anvendelse, forudsat

- a) med hensyn til nukleare anlæg, at kriterierne for udelukkelse af sådanne anlæg er fastsat af Den Internationale Atomenergiorganisations styrelsesråd, og at enhver udelukkelse, som bestemmes af en anlægsstat, opfylder sådanne kriterier; og
- b) med hensyn til ringe mængder nukleart materiale, at maksimalgrænserne for udelukkelsen af sådanne mængder, er fastsat af Den Internationale Atomenergiorganisations styrelsesråd, og at enhver udelukkelse, som bestemmes af en anlægsstat, ligger inden for de fastsatte grænser.

Kriterierne for udelukkelse af nukleare anlæg og maksimalgrænserne for udelukkelse af ringe mængder af nukleart materiale revideres periodisk af styrelsesrådet.

Artikel 3

Efter artikel I i Wienkonventionen af 1963 indsættes følgende to nye artikler, artikel I A og I B:

Artikel I A

1. Denne konvention finder anvendelse på nuklear skade, uanset hvor skaden opstår.
2. Anlægsstatens lovgivning kan udelukke skader fra denne konventions anvendelse, når skaden opstår
 - a) på en ikke-kontraherende stats territorium; eller
 - b) i havzoner etableret af en ikke-kontraherende stat i overensstemmelse med international havret.
3. Udelukkelse i henhold til denne artikels stk. 2 kan kun finde anvendelse på en ikke-kontraherende stat, som på ulykkestidspunktet
 - a) har et nukleart anlæg på sit territorium eller i en havzone etableret af denne stat i overensstemmelse med international havret og
 - b) ikke yder tilsvarende gensidige fordele.
4. Enhver udelukkelse i henhold til denne artikels stk. 2 berører ikke de rettigheder, som er omhandlet i artikel IX, stk. 2, litra a), og enhver udelukkelse i henhold til

denne artikels stk. 2, litra b), omfatter ikke skader ombord på eller på et skib eller et luftfartøj.

Artikel I B

Denne konvention finder ikke anvendelse på nukleare anlæg, der anvendes til ikke-fredelige formål.

Artikel 4

I artikel II i Wienkonventionen af 1963 foretages følgende ændringer:

1. I slutningen af stk. 3, litra a), indsættes følgende tekst:
2. Anlægsstaten kan begrænse størrelsen af de offentlige midler, der stilles til rådighed ved en enkelt ulykke, til den eventuelle forskel mellem de beregnede beløb og de beløb, der fastsættes i henhold til artikel V, stk. 1.
3. I slutningen af stk. 4 indsættes følgende tekst:

Anlægsstaten kan begrænse størrelsen af de offentlige midler, der stilles til rådighed i henhold til denne artikels stk. 3, litra a).

4. Stk. 6 affattes således:

6. Ingen skal være ansvarlig for tab eller skade, som ikke er nuklear skade i henhold til artikel I, stk. 1, litra k), men som kunne være indbefattet som sådan i henhold til nævnte litra.

Artikel 5

Efter første punktum i artikel III i Wienkonventionen af 1963 indsættes følgende tekst:

Anlægsstaten kan dog se bort fra dette krav, når transporten alene foregår på dens eget territorium.

Artikel 6

I artikel IV i Wienkonventionen af 1963 foretages følgende ændringer:

1. Stk. 3 affattes således:
3. En anlægsindehaver skal ikke have noget ansvar i henhold til denne konvention, hvis han kan bevise, at den nukleare skade er direkte forårsaget af krigshandlinger, fjendtligheder, borgerkrig eller oprør.
2. Stk. 5 affattes således:
5. Indehaveren skal ikke være ansvarlig i henhold til denne konvention for nuklear skade:
 - a) på det nukleare anlæg selv og på andre nukleare anlæg, herunder nukleare anlæg under opførelse, der befinder sig på det pågældende anlægs område; og

- b) på ejendom på samme område, som anvendes eller vil blive anvendt i forbindelse med et sådant anlæg.

3. Stk. 6 affattes således:

6. Erstatning for skade på det transportmiddel, i hvilket det omhandlede nukleare materiale befandt sig på tidspunktet for den nukleare ulykke, medfører ikke, at indehaverens ansvar for anden skade reduceres enten til et beløb, der er lavere end 150 mio. SDR, eller til et højere beløb fastsat i en kontraherende parts lovgivning eller et beløb fastsat i henhold til artikel V, stk. 1, litra c).

4. Stk. 7 affattes således:

7. Intet i denne konvention skal berøre nogen enkeltpersons ansvar for nuklear skade, for hvilken indehaveren i medfør af denne artikels stk. 3 eller 5 ikke er ansvarlig efter denne konvention, og som vedkommende enkeltperson har forvoldt ved en handling eller undladelse foretaget i den hensigt at forvolde skade.

Artikel 7

1. Artikel V i Wienkonventionen af 1963 affattes således:

1. Anlægsstaten kan for en given nuklear ulykke begrænse indehaverens ansvar til enten

- a) mindst 300 mio. SDR; eller
- b) mindst 150 mio. SDR, såfremt staten ud over dette beløb og op til mindst 300 mio. SDR stiller offentlige midler til rådighed til erstatning for nuklear skade; eller
- c) et overgangsbetrag på mindst 100 mio. SDR inden for en periode på højst 15 år fra denne protokols ikrafttræden i forbindelse med en nuklear ulykke, der opstår i løbet af denne periode. Der kan fastsættes et beløb på under 100 mio. SDR, forudsat at staten stiller offentlige midler svarende til forskellen mellem dette lavere beløb og 100 mio. SDR til rådighed til erstatning for nuklear skade.

2. Uanset denne artikels stk. 1 kan anlægsstaten under hensyn til karakteren af det pågældende nukleare anlæg eller nukleare materiale og de sandsynlige følger af en nuklear ulykke forvoldt heraf nedsætte indehaverens økonomiske erstatningsansvar, forudsat at beløbet i intet tilfælde fastsættes til under 5 mio. SDR, og forudsat at anlægsstaten sørger for, at offentlige midler dækker forskellen op til det beløb, der er fastsat i stk. 1.

3. Den ansvarlige indehavers økonomiske erstatningsansvar som fastsat af anlægsstaten i overensstemmelse med denne artikels stk. 1 og 2 og artikel IV, stk. 6, gælder, uanset hvor den nukleare ulykke opstår.

2. Efter artikel V indsættes følgende fire nye artikler, artikel V A, V B, V C og V D:

Artikel V A

1. Renter og sagsomkostninger, der tilkendes af en domstol i erstatningssager vedrørende nuklear skade, skal lægges til de beløb, der er anført i artikel V.
2. De beløb, der er anført i artikel V og artikel IV, stk. 6, kan omregnes til afrundede beløb i de enkelte staters valutaer.

Artikel V B

Hver kontraherende part sikrer, at skadelidte kan gøre sin ret til erstatning gældende uden at være nødt til at anlægge særskilt sag for hver kilde til erstatningsmidler.

Artikel V C

1. Hvis de kompetente domstole har deres sæde i en kontraherende stat, som ikke er anlægsstaten, kan de offentlige midler, der kræves i henhold til artikel V, stk. 1, litra b) og c), og artikel VII, stk. 1, samt de renter og sagsomkostninger, som tilkendes af domstolen, stilles til rådighed af førstnævnte kontraherende stat. Anlægsstaten godtgør ethvert sådant beløb til den anden kontraherende stat. De to kontraherende stater aftaler indbyrdes, hvordan beløbet godtgøres.
2. Hvis de kompetente domstole har deres sæde i en kontraherende stat, som ikke er anlægsstaten, træffer den kontraherende stat, i hvilken de kompetente domstole har deres sæde, alle fornødne foranstaltninger til at give anlægsstaten mulighed for at indtræde i sagen og deltage i ethvert erstatningsforlig.

Artikel V D

1. Generaldirektøren for Den Internationale Atomenergiorganisation indkalder de kontraherende parter til et møde for at ændre de erstatningsgrænser, der er anført i artikel V, hvis en tredjedel af de kontraherende parter yrer ønsker herom.
2. Ændringerne vedtages med to tredjedeles flertal blandt de kontraherende parter, der er til stede på mødet og afgiver stemme, forudsat at mindst halvdelen af de kontraherende parter er til stede på afstemningstidspunktet.
3. Når de kontraherende parter på mødet behandler et forslag om ændring af grænserne, skal de bl.a. tage hensyn til risikoen for skade som følge af en nuklear ulykke, valutakursændringer og forsikringsmarkedets evne til at bære risikoen.
4. a) Generaldirektøren for Den Internationale Atomenergiorganisation giver meddelelse om enhver ændring, som vedtages i overensstemmelse med denne artikels stk. 2, til alle kontraherende parter med henblik på deres accept. En ændring anses for accepteret ved udløbet af en periode på 18 måneder efter meddelelsen af ændringen, såfremt mindst en tredjedel af de kontraherende parter på ændringens vedtagelsestidspunkt på mødet har underrettet generaldirektøren for Den Internationale Atomenergiorganisation om, at de accepterer ændringen. En ændring, der accepteres i overensstemmelse med dette stykke, træder i kraft 12 måneder efter dens accept for de kontraherende parter, som har accepteret den.

- b) Hvis en ændring inden for en periode på 18 måneder fra det tidspunkt, hvor meddelelsen med henblik på accept gives, ikke er blevet accepteret i overensstemmelse med litra a), anses ændringen for forkastet.
5. For hver kontraherende part, som accepterer en ændring, efter den er blevet accepteret, men endnu ikke trådt i kraft, eller efter dens ikrafttræden i overensstemmelse med denne artikels stk. 4, træder ændringen i kraft 12 måneder efter den pågældende kontraherende parts accept af ændringen.
6. En stat, som bliver part i denne konvention efter en ændrings ikrafttræden i overensstemmelse med denne artikels stk. 4, betragtes, medmindre denne stat har givet udtryk for en anden hensigt,
- a) som part i denne konvention som således ændret; og
 - b) som part i den uændrede konvention i forholdet til enhver kontraherende stat, som ikke er bundet af ændringen.

Artikel 8

I artikel VI i Wienkonventionen af 1963 foretages følgende ændringer:

1. Stk. 1 affattes således:
- a) Ret til erstatning efter denne konvention bortfalder, hvis der ikke anlægges sag inden
 - i) 30 år fra tidspunktet for den nukleare ulykke, når der er tale om tab af menneskeliv eller personskade
 - ii) ti år fra tidspunktet for den nukleare ulykke, når der er tale om anden skade.
 - b) Hvis indehaverens ansvar imidlertid efter lovgivningen i anlægsstaten er dækket ved forsikring eller anden økonomisk sikkerhed eller ved statsmidler for et længere tidsrum, kan lovgivningen i det land, hvor den kompetente domstol har sit sæde, bestemme, at erstatningskrav mod indehaveren først skal bortfalde efter et sådant længere tidsrum, som ikke må være længere end det tidsrum, for hvilket hans ansvar er dækket på denne måde efter lovgivningen i anlægsstaten.
 - c) Retssager om erstatning for tab af menneskeliv og personskade eller, i tilfælde af bortfald i henhold til dette stykkes litra b), for anden skade, som indledes efter en periode på ti år fra tidspunktet for den nukleare skade, berører i intet tilfælde retten til erstatning efter denne konvention for enhver person, som har anlagt sag mod indehaveren inden denne periodes udløb.
2. Stk. 2 udgår.
3. Stk. 3 affattes således:
3. Retten til erstatning efter denne konvention forældes eller bortfalder i henhold til lovgivningen i det land, hvor den kompetente domstol har sit sæde, hvis der ikke er anlagt sag

inden for tre år fra det tidspunkt, hvor skadelidte fik kendskab til eller med rimelighed burde have haft kendskab til skaden og til den indehaver, der er ansvarlig for skaden, forudsat at de frister, der er fastsat i stk. 1, litra a) og b), ikke er overskredet.

Artikel 9

I artikel VII foretages følgende ændringer:

1. Efter stk. 1 indsættes følgende to punktummer, som bliver litra a) i dette stykke:

Når indehaverens ansvar er ubegrænset, kan anlægsstaten fastsætte en øvre grænse for den økonomiske sikkerhed, som indehaveren skal stille, forudsat at denne grænse ikke er lavere end 300 mio. SDR. Anlægsstaten sikrer, at der udbetales erstatning for nuklear skade, når krav herpå er godtgjort over for indehaveren, i det omfang at den økonomiske sikkerhed er utilstrækkelig til at dække kravene, men ikke ud over den økonomiske sikkerhed, der skal stilles i henhold til dette stykke.

2. I stk. 1 indsættes følgende nye litra b):

b) Uanset dette stykkes litra a) kan anlægsstaten, når indehaverens ansvar er ubegrænset, under hensyn til karakteren af det pågældende nukleare anlæg eller nukleare materiale og de sandsynlige følger af en nuklear ulykke forvoldt heraf fastsætte, at indehaveren skal stille en lavere økonomisk sikkerhed, forudsat at beløbet i intet tilfælde fastsættes til under 5 mio. SDR, og forudsat at anlægsstaten sikrer, at der op til den grænse, der er fastsat i dette stykkes litra a), udbetales erstatning for nuklear skade, når krav herpå er godtgjort over for indehaveren, ved at staten stiller de nødvendige midler til rådighed i det omfang, at forsikringsbeløbet eller den økonomiske sikkerhed ikke kan dække kravene.

3. I stk. 3 indsættes ordene "eller artikel V, stk. 1, litra b) og c)" efter ordene "denne artikels stykke 1".

Artikel 10

I artikel VIII i Wienkonventionen af 1963 foretages følgende ændringer:

1. Teksten i artikel VIII bliver denne artikels stk. 1.

2. Følgende nye stk. 2 indsættes:

2. Medmindre andet følger af bestemmelsen i artikel VI, stk. 1, litra c), skal der i første række tildeles erstatning for krav vedrørende tab af menneskeliv eller personskade, når den skade, der i forbindelse med erstatningskrav over for indehaveren skal erstattes i henhold til denne konvention, overstiger eller kan forventes at overstige det maksimalbeløb, der skal stilles til rådighed i henhold til artikel V, stk. 1.

Artikel 11

I slutningen af artikel X i Wienkonventionen af 1963 indsættes følgende nye punktum:

Den regresret, der er omhandlet i denne artikel, kan udvides til også at gælde anlægsstaten, hvis den har stillet offentlige midler til rådighed i henhold til denne konvention.

Artikel 12

I artikel XI i Wienkonventionen af 1963 foretages følgende ændringer:

1. Følgende nye stk. 1a indsættes:

1a. Finder en nuklear ulykke sted i en kontraherende part eksklusiv økonomiske zone eller, i tilfælde af at en sådan zone ikke er fastlagt, i en zone, der ikke går uden for grænserne for en eksklusiv økonomisk zone, hvis en sådan skulle blive fastlagt, påkendes søgsmål vedrørende nuklear skade forvoldt af denne nukleare ulykke inden for denne konventions anvendelsesområde udelukkende af den pågældende parts domstole, forudsat at organisationens generalsekretær har modtaget notifikation om en sådan zone fra den pågældende kontraherende part forud for den nukleare ulykke. Intet i dette litra må fortolkes som om det giver ret til at udøve jurisdiktion på en måde, der strider mod den internationale havret

2. Stk. 2 affattes således:

2. Når en nuklear ulykke ikke finder sted inden for en kontraherende parts territorium eller inden for en zone, der er meddelt i henhold til stk. 1a, eller når det ikke med sikkerhed kan fastslås, hvor den nukleare ulykke fandt sted, er det domstolene i den ansvarlige indehavers anlægsstat, der har kompetence til at påkende sager.

3. I den indledende sætning i stk. 3 og i litra b) indsættes ", 1a" efter tallet "1".

4. Følgende nye stk. 4 indsættes:

4. Den kontraherende part, hvis lands domstole har kompetence til at påkende sager, sikrer, at kun én domstol har kompetence til at påkende sager vedrørende enhver form for nuklear ulykke.

Artikel 13

Efter artikel XI indsættes følgende nye artikel XI A:

Artikel XI A

Den kontraherende part, hvis lands domstole har kompetence til at påkende sager, sikrer i forbindelse med sager om erstatning for nuklear skade, at:

- a) enhver stat kan anlægge erstatningssag på vegne af personer, der har lidt nuklear skade og er statsborgere i den pågældende stat eller har deres bopæl eller opholdssted på statens territorium, og som har givet deres samtykke hertil; og
- b) enhver person kan anlægge sag for at gøre rettigheder gældende, der efter denne konvention er erhvervet ved subrogation eller overdragelse.

Artikel 14

Artikel XII i Wienkonventionen af 1963 affattes således:

Artikel XII

1. En dom, som ikke kan underkastes fornyet prøvelse, og som er afsagt af en kontraherende parts kompetente domstol, skal anerkendes, undtagen:
 - a) hvor dommen er opnået ved svig;
 - b) hvor den part, som dommen gik imod, ikke har fået en fair lejlighed til at fremstille sin sag; eller
 - c) hvor dommen er i strid med retsordenen ("ordre public") i den kontraherende stat, på hvis territorium anerkendelse søges, eller ikke er i overensstemmelse med grundlæggende retsprincipper.
2. En dom, som anerkendes i henhold til stk. 1, skal, når den fremlægges med henblik på fuldbyrdelse i overensstemmelse med de formaliteter, som kræves efter gældende ret i den kontraherende part, hvor fuldbyrdelse søges, kunne fuldbyrdes, som om det var en dom afsagt af en domstol i den pågældende kontraherende part. Omstændighederne vedrørende det krav, der er afsagt dom om, kan ikke underkastes fornyet prøvelse.

Artikel 15

I artikel XIII i Wienkonventionen af 1963 foretages følgende ændringer:

1. Teksten i artikel XIII bliver denne artikels stk. 1.
2. Følgende nye stk. 2 indsættes:
 2. Uanset denne artikels stk. 1 kan anlægsstatens lovgivning, for så vidt erstatningen for nuklear skade overstiger 150 mio. SDR, fravige denne konventions bestemmelser med hensyn til nuklear skade, der opstår på et territorium eller i enhver havzone, der er etableret i overensstemmelse med international havret, tilhørende en anden stat, som på ulykkestidspunktet har et nukleart anlæg på et sådant territorium, såfremt den ikke yder modsvarende fordele af tilsvarende størrelse.

Artikel 16

Artikel XVIII i Wienkonventionen af 1963 affattes således:

Denne konvention berører ikke en kontraherende parts almindelige folkeretlige rettigheder og pligter.

Artikel 17

Efter artikel XX i Wienkonventionen af 1963 indsættes følgende nye artikel XX A:

Artikel XX A

1. I tilfælde af en tvist mellem kontraherende parter om fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention skal parterne i tvisten rådføre sig med hinanden med henblik på bilæggelse af tvisten ved forhandling eller ved ethvert andet fredeligt middel til bilæggelse af tvister, som de kan acceptere.
2. Såfremt en tvist som anført i stk. 1 ikke kan bilægges inden for seks måneder efter, at der er fremsat anmodning om samråd i henhold til stk. 1, indbringes sagen efter anmodning fra en hvilken som helst part i den pågældende tvist for en voldgiftsret eller for Den Internationale Domstol med henblik på en afgørelse. Hvis en tvist henvises til voldgift, og hvis tvistens parter ikke er i stand til at opnå enighed om voldgiftens tilrettelæggelse inden for seks måneder efter, at anmodningen er fremsat, kan en af parterne anmode formanden for Den Internationale Domstol eller De Forenede Nationers generalsekretær om at udpege en eller flere voldgiftsmænd. Dersom der er modstridende anmodninger fra parterne i tvisten, har anmodningen til generalsekretæren for De Forenede Nationer forrang.
3. Ved ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse af denne konvention kan en stat erklære, at den ikke betragter sig som bundet af den ene eller af begge af de i stk. 2 anførte fremgangsmåder til afgørelse af tvister. De andre kontraherende parter er ikke bundet af en i stk. 2 fastsat fremgangsmåde til afgørelse af tvister over for en kontraherende part, som har fremsat en sådan erklæring.
4. En kontraherende part, der har fremsat en erklæring i henhold til stk. 3, kan når som helst trække denne erklæring tilbage ved meddelelse til depositaren.

Artikel 18

1. Artikel XX til XXV, artikel XXVI, stk. 2 og 3, samt styknummeret "1", artikel XXVII og XXIX i Wienkonventionen af 1963 udgår.
2. Parterne i denne protokol læser og fortolker Wienkonventionen af 1963 og denne protokol sammen som en enkelt akt, der kan henvises til som Wienkonventionen af 1997 om civilretligt ansvar for nuklear skade.

Artikel 19

1. En stat, som er part i denne protokol, men ikke i Wienkonventionen af 1963, er bundet af bestemmelserne i denne konvention som ændret ved protokollen i forholdet til andre stater, som er parter i konventionen, og såfremt denne stat ved deponeringen af sit instrument som omhandlet i artikel 20 ikke har givet udtryk for en anden hensigt, er den bundet af bestemmelserne i Wienkonventionen af 1963 i forholdet til stater, som kun er parter i denne konvention.
2. Intet i denne protokol berører forpligtelser indgået af en stat, som er part i både Wienkonventionen af 1963 og denne protokol, i forholdet til en stat, som er part i Wienkonventionen af 1963, men ikke er part i denne protokol.

Artikel 20

1. Denne protokol kan i Den Internationale Atomenergiorganisations hovedkontor i Wien undertegnes af alle stater fra den 29. september 1997 og indtil dens ikrafttræden.
2. Denne protokol skal ratificeres, accepteres eller godkendes af signatarstaterne.
3. Efter ikrafttrædelsen er protokollen åben for tiltrædelse for enhver stat, som ikke har undertegnet den.
4. Ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenterne skal deponeres hos generaldirektøren for Den Internationale Atomenergiorganisation, som er depositar for denne protokol.

Artikel 21

1. Denne protokol træder i kraft tre måneder efter datoen for deponeringen af det femte ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.
2. For enhver stat, som ratificerer, accepterer, godkender eller tiltræder denne protokol efter deponeringen af det femte ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument, træder denne protokol i kraft tre måneder efter datoen for denne stats deponering af det pågældende instrument.

Artikel 22

1. Enhver kontraherende part kan opsigre denne protokol ved skriftlig henvendelse til depositaren.
2. Opsigelsen får virkning ét år efter depositarens modtagelse af varslet.
3. En kontraherende parts opsigelse af Wienkonventionen af 1963 i overensstemmelse med dens artikel XXVI kan af de kontraherende parter i denne protokol ikke opfattes som en opsigelse af Wienkonventionen af 1963 som ændret ved denne protokol.
4. Uanset en kontraherende parts opsigelse af denne protokol i henhold til denne artikel finder bestemmelserne i denne protokol fortsat anvendelse på enhver nuklear skade, som forårsages af en nuklear ulykke, der opstår, inden en sådan opsigelse får virkning.

Artikel 23

Depositaren underretter straks de kontraherende stater og alle andre stater om:

- a) enhver undertegnelse af denne protokol
- b) hver enkelt deponering af et ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument

- c) denne protokols ikrafttræden
- d) enhver meddelelse modtaget i henhold til artikel XI, stk. 1a
- e) anmodninger om indkaldelse til en revisionskonference i henhold til artikel XXVI i Wienkonventionen af 1963 og om et møde med de kontraherende parter i henhold til artikel V D i Wienkonventionen af 1963 som ændret ved denne protokol
- f) varsler om opsigelser, som modtages i henhold til artikel 22, og andre relevante oplysninger vedrørende denne protokol.

Artikel 24

1. Originalteksten til denne protokol, hvis arabiske, engelske, franske, kinesiske, russiske og spanske udgave er lige autentiske, deponeres hos depositaren.
2. Den Internationale Atomenergiorganisation udarbejder den konsoliderede udgave af Wienkonventionen af 1963, som ændret ved denne protokol, på arabisk, engelsk, fransk, kinesisk, russisk og spansk som anført i bilaget til denne protokol.
3. Depositaren sender en bekræftet genpart af denne protokol til alle stater sammen med den konsoliderede udgave af Wienkonventionen af 1963 som ændret ved denne protokol.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede, som er behørigt bemyndiget hertil, underskrevet denne protokol.

Udfærdiget i Wien, den tolvte september, ét tusinde ni hundrede og nittisyv.